అగ్నిపుష్పం

నాకేమిటో ఎప్పుడూ అనిపిస్తూ వుంటుంది. అది మనస్సు స్వభావమో, లేక చేతకానితనం వలన కలిగిన అసూయ, తద్వారా అసంతృప్తో మరి. "నిజంగా మాకేవీ సమస్యలు లేవు సుఖంగా, తృప్తిగా పితుకుతున్న పాలమీది నురగ పైపైకి పొంగుతున్నట్లుగా బ్రతుకుతున్నామని ఎవరయినా అనగలరా? ఒకవేళ అన్నప్పటికీ అందులో కల్తీలేని నిజముంటుందా? అస్సలలాటి జీవితాలుంటాయా?" అన్నదే నా సమస్య.

నేను నిరాశావాదినంటే నేనొప్పుకోను. కాని లేనిదానిని వున్నట్లు తలచుకొని_మనస్సుని, అనుభూతిని నిద్రపుచ్చి అటూయిటూ పరిగెత్తమంటేమాత్రం పరుగెత్తలేను. వెనుక ఎప్పుడో చాలారోజులక్రితం వొక చిన్న నీతికథలాంటిది చదివాను. దాని సారాంశం "ఏడుపుగొట్టు మొహానికి

హేతువక్కరలేదు. ఒకింట్లో వో పుట్టుగుడ్డి వున్నాడు పొద్దున లేచినది మొదలు సాయంకాలం వరకూ, వాడు గొణుగుతూనే వుంటాడు. తనను గుడ్డివాణ్ణి చేసి ఎవరూతనను సరిగాచూడడంలేదనీ, నిర్లక్ష్యంచేస్తున్నారనీ వాడు రోజుతూవుండేవాడు. ప్రతిరోజూ తిండిదగ్గర తిరణాల చేసేవాడు. నాకళ్ళుకనపడవుగా, మీరేంచేసుకొని ఎంతెంత తింటున్నారో, నాకుమాత్రం వో కబళం మొహాన కొడుతున్నారు—అనిగోల. ఇంట్లోవాళ్ళు విసిగి వేసారి పోయి, వో రోజు వోగొ్రైను మొత్తం వండి, వార్చి, వాడిముందు వడ్డించారు. చేతితో తనవడ్డన పదార్థమంతా తడిమిచూసుకుని, వొక్కనిముషం పొంగిపోయాడు. గుడ్డికళ్ళుకూడా వెలగబోయినయ్. కాని ఏం లాభం, ఇంతలోనే వొక్క నిముషం దీర్ఘంగా ఆలోచించినట్లు నిట్టూర్చి వాడన్నాడట—బాగుంది, బాగుంది. ఇవాళ ఏమన్నా పండగా పబ్బమో, నా వంతే యింతవచ్చిందే — మీరంతా ఎంతెంత వడ్డించుకున్నారో—నేనేం పాపం చేశానో, నేను గుడ్డివాణ్ణి—అని మళ్లీ మామూలు పాటపాడుతూ బుడిబుడి దుఃఖం మొదలు పెట్టాడు. ఇంట్లోవాళ్లు ఏమనుకున్నారో ఏమైపోయారో మనకక్ఖర్లేదు.

ఈ కథలోని గుడ్డివాడిలాంటి వాణ్ణేమీ కాను నేను. మీరు పొరపాటున అట్లా అనుకుంటారేమో, నాకు జీవితంపట్ల గొప్ప ఆదరముంది వాంఛ ఉన్నది. మరీ ఇరుకైన మనస్సేమీ కాదు. అసూయ ఏమాత్రం లేదనను కానీ, దానివలన ఎవరికీ అపకారం లేదు. నాకు వుండవచ్చును. అది వేరుమాట.

అందమైన వేసవికాలపు సాయంకాలాలు బాగా జన సమ్మర్దం గల నగరపు నడివీధుల కూడలివద్ద నిలుచుంటే నాకు అసంతృప్తి కలుగుతుంది. మరేంలేదు. వీపుమీద రొమ్ములను వొత్తుతూ, పైట జంయ్‌మని జెండా కొసలా ఎగురుతూవుంటే, రకరకాల కేశాలంకరణలతో స్కూటర్లపైన

పోయే జంటలను చూసీ, అంతులేని జనసందోహాన్ని చూసి, ఏమిటో కొంప ముంచుకొని పోయేట్లు, వాళ్లు ప్రదర్శించే వేగాన్ని చూసి, వాళ్ల చైతన్యాన్నిచూసీ, ఉత్సాహోద్రేకాలను తలచుకొనీ, నాకేమిటో వింతగా వుంటుంది. నన్ను నేను నిశితంగా పరీక్షించుకుంటాను, అసూయా అని కాదు. మరి ఏమిటో తెలీదు అట్లానే శీతకాలపు మనోహరమైన ఉదయ వేళల వీధిలో నిల్చుంటే కూరలమ్మే వాళ్ళ వద్దనుంచీ, ముగ్గులు పెట్టుకుని పరవశించిపోయే కన్నెపిల్లలవరకూ, నా దృష్టిని ఆకర్షించటమేకాక, జీవితంలో వీళ్ళకింత ఉత్సాహం, ఆశా, ఉద్రేకాలూ, అల్పసంతృప్తులూ ఏవిధంగా కలుగుతున్నాయన్న ప్రశ్న నా మనస్సులో మెదలటానికీ, అలా నాకు జీవితంలో చిక్కని మమతాబంధం ఏర్పడకపోవటానికి కారణాలను వెదుకుతూ, అసంతృప్తితో ఆలోచిస్తూ వుంటాను.

అప్పుడు క్రమబద్ధంగా నిద్రలేచి నాకు సహజమైన ఆలోచనలలో పడిపోయాను అసలన్నిరకాల అర్థంపర్థంలేని ఆలోచనలు, నా మనస్సు నిండా నిండటానికి కారణం ఈశ్వరి. నిన్న సాయంకాలం హఠాత్తుగా ఏమాత్రం అనుకోకుండా ఆమెను సింపోజియంలో చూశాను, అప్పుడే నాకాళ్ళకు వణుకు, కళ్ళకు మసక ప్రారంభమైనాయి. ఆవిడ చిరునవ్వు నన్ను చీల్చివేస్తుంది. ఆమె అంటేనే నాకు భయం. ఎందుకొచ్చిందో మరి. ఏమిటి సంబంధమో ఆమెనుగూర్చి తలచుకుంటూ వుంటే ఆమె వొక అగ్నిపుష్పం అనిపిస్తూ వుంటుంది నాకు.

నగరంలో మేథమేటికల్ కాన్ఫరెన్సులో పాల్గొనటానికి నేను వచ్చాను. శ్రీమతి గిరిజా ప్రియవిభూతి స్మారకపాఠశాలలో మాకు బస ఏర్పాటు చేశారు. అన్ని వైపులకూ పోవటానికీ, పెద్దపెద్ద హోటళ్ళకూ ప్రధానమైన రథ్యలకూ, దాపుగా వున్న పెద్దస్కూలుఇది. ఇప్పుడు వేసవి

కాలపు శెలవులు కావటం మూలాన మాకు బస ఏర్పాట్లు చేయటానికి వీలైంది.

నగరంలోని మధ్యతరగతి కుటుంబాల నిత్యావసరాలు, గృహవసతి అన్న విషయంపై నేను పేపర్ ప్రెజెంట్ చేయటమూ, కడమ మూడు రోజులూ ఇట్లానే వివిధ విషయాలపై, సమర్థులైనవాళ్ళు చదివిన విషయాలపై చర్చాగోష్ఠుల్లో పాల్గొనటమూ, ఇక్కడ నా పని.

ఈశ్వరి నేను యూనివర్శిటీలో మేథమెటికల్ ఎకనమిక్స్ ఎమ్. ఏ చదువుతూ వుండగా, నా క్లాస్‌మేట్‌గా వుండేది. అయితే ఆమె సబ్జక్ట్ ప్యూర్ మేథమాటిక్స్. స్టాటిస్టిక్స్ క్లాసుల్లోనూ, ఇంకా కొన్ని క్లాసుల్లోనూ మేము కలుస్తూవుండేవాళ్ళం గత నాలుగేళ్ళుగా మేమీమధ్య కలుసుకోలేదు. ఈశ్వరి గురించి ఏం చెప్పాలి_గొప్పఆకర్షణగల నిండైన విగ్రహం, కళకళలాడే, తళతళలాడే వొళ్లూ, కళ్లూ. ఆమెకెవరైనా లెక్కలేదు. రాకెట్ లాటి తత్త్వం.

చదువుకునేరోజుల్లో ఆమె అందరినీ హడలుకొడుతూ వుండేది. చదువైతే రాదని నాకుబాగా తెలుసు. అందుకే ఆమె థర్డ్‌క్లాసులో బయట పడటమే గొప్ప గగనమైపోయింది. చదువుకునే రోజుల్లో నేను ఫలాని సబ్జక్ట్‌పై రిసెర్చిచేస్తాననీ, ఇదయిపోతా, ఇదయిపోతానని, గొప్పగా కోతలు అవీ కోసేది, అయితే వొక విషయం చెప్పాలి. అరుదైన యోగం అది. అద్భుతమైన కంఠస్వరం ఈశ్వరిది. వినేవాళ్లు తన్మయులై పోయేట్లు పాటలు పాడేది. యూనివర్శిటీలో ఏ సంబంధమైన సమావేశాలూ, సభలూ, ఉత్సవాలూ జరిగినా, ఈశ్వరిపాటలు వొక "హైలైట్". అందుకే ఈశ్వరి అంటే అందరూ పడిచచ్చేవాళ్ళు.

ఆమె చాలా డబ్బుగడించిన, ఇంకా గడిస్తున్న డాక్టరుగారి పెద్ద మ్మాయి. ఆ డాక్టరుగారు ముందు మిలటరీలో పనిచేసి,....తరువాత మళ్లా యీ ప్రాంతాలకు వచ్చి లక్షలు లక్షలు సంపాదించాడని చెప్పుకుంటారు.

నన్ను పసిపిల్లాడిలాగా ట్రీట్ చేయటం, నాకు చాలా కసినీ, ఉడుకు బోతుతనాన్నీ ఆమెపట్ల కలిగించక పోలేదు. ఎప్పుడైనా నన్ను మెచ్చు కునే కళ్ళతో చూసి, పసిపిల్లాడి చెక్కిలిపైన మృదువుగా కొట్టే ధోరణిని మాటల్లో కనపరచేది. నేను యూనివర్శిటీ ఫస్ట్ సంపాదించినప్పుడైనా, ప్రాజ్ఞుణ్ణనీ, పురుషుణ్ణనీ యీమెగుర్తిస్తుందో లేదో నన్న ఉద్రేకం కలిగేది నాకు.నాకుఈశ్వరి అంటే వల్లమాలిన ఆకర్షణవుండేది. దాన్ని ప్రేమంటే నాకు అభ్యంతరం లేదు. కాని ఈశ్వరికెట్లా చెప్పగలనా మాట — అని మూడు సంవత్సరాలు రోజూ ఆలోచించాను. అటుతరవాత గవర్నమెంటు సర్వీసులో చేరిపోయి ఆ ప్రాంతాన్ని విడిచిపెట్టాను. ఆ చదువుకునేరోజు ల్లోనే ఈశ్వరిని గూర్చి చిత్ర విచిత్రమైన కథలు ప్రచారంలో వుండేవి. ఎవరిష్టంవచ్చినట్లు వాళ్ళుచెప్పుకునేవారు. ఇటువంటి కట్టుకథల్లో అసూయా, మాత్సర్యం ఎక్కువభాగాలని నాకూతెలుసు. కాని, ఈశ్వరి గూర్చి వచ్చిన వాదులన్నీ ఆ కోవలోనివేకావు.

ఈశ్వరికీ,రామచంద్రరావుకీ సంబంధం వుంటుందని నాకు నమ్మకం, కాని మా బ్యాచ్ లో ఎవ్వరూ నేను ప్రేమించినంతగా ఈశ్వరిని ప్రేమించి వుండరని నా విశ్వాసం. ఆ రకరకాలకట్టుకథలను, గడ్డునిజాలను, రంపపు కోతలాగా భరించేవాణ్ణి.

అటుతరువాత ప్రధానమైన క్లబ్బుల సహాయార్థం ఆమె పాడటాలూ, రేడియోల్లో పాడటం, పత్రికల్లో ఫోటోలు గమనిస్తూవచ్చాను. తరువాత నాకు పెండ్లీఅయింది. ఒక రోజున హఠాత్తుగా, మెరపు మెరసినంత

కాలం. నేనూ మా ఆవిడా, సిటీబస్ పట్టుకునే సన్నాహంలో వుండగా, ఈశ్వరి చూసింది. నా మనస్సెందుకో కలుక్కుమన్నా, ఆవిడ పలకరించటం. నేను మాట్లాడవలసి రావటం, తప్పిపోయిందికదా, అని సంతోషించాను. అటు తరువాత ఎప్పుడో వొకసారి వో స్నేహితుడి బలవంతం మీద కస్తూర్బాహాలులో "మల్లిక పెళ్ళి" అన్నగేయరూపక ప్రదర్శనకు వెళ్లాను. ఈ స్నేహితుడికా రచయితగారు ప్రాణస్నేహితుడట. కాంప్లిమెంటరీ టిక్కెట్లు చాలా మిగిలిపోయాయి. హాలంతా మరీ బోసిగా వుండటం బావుండదనో ఏమో. పనిగట్టుకొని, టాక్సీతెచ్చి ఇంటిముందుంచి, నానా బలవంతం చేసి యీడ్చుకొని వచ్చాడు. రంగులైట్ల గాబరా, మధురమైన గాత్రం. ఏదో ఫరవాలేదా నాటకప్రదర్శన. నేపథ్యగాయని ఎవరో నాకు తెలుసు. ప్రదర్శన అయిపోయిన తరవాతకూడా మా శ్రీపతిగారు నన్ను విడిచిపెట్టలేదు. రచయితకు పరిచయం చేస్తానంటూ బరబరా లాక్కుపోయారు. ఆ రచయితగారిముందు నిలబడి, చెట్టుచివరి గులాబిపువ్వులా వూగిపోతూ, తన అందమైన పలువరుసలైన మల్లెపూలు పూయిస్తున్నది ఈశ్వరి. మా శ్రీపతి నన్ను ఈశ్వరికి కూడా పరిచయంచేశారు. నాకళ్ళు పోలిపోతున్నాయి. ఒళ్ళు తూలిపోతున్నది.

నా వైపు అలవోకగానూ, నిరాదరంగానూ చూసి 'అయితే మాకెవరికీ తెలీకుండానే పెళ్ళిచేసుకున్నారన్నమాట. భలేవారండీ. పిలిస్తే మేమంతా వస్తామని భయంకాబోలు.' అన్నది. రచయితా, నా మిత్రుడూ తెల్లబోయారు. "మరింకేమిటండీ, అంతబెట్టు చేశారు నాటకానికి రావటానికి. ఈశ్వరిగారు మీకు బాగా తెలుసునన్నమాట. ఆమె పాట వినేందుకైనా రావచ్చునే" అని శ్రీపతి ఆమెను పొగిడాడు.

"బావుందండోయ్. నేనిక్కడ కనపడతాననీ, పాడతాననీ తెలిస్తే బ్రహ్మరుద్రులు దిగివచ్చినా, ఆయన వచ్చేవారు కాదు" అని ముదలకించింది; ఈశ్వరి.

నేను నీళ్లు నమిలాను. నా పెళ్ళి అవ్యవధానంగా జరిగిందనీ, శుభలేఖలు పంపే అవకాశమూ లేకపోయిందనీ, సంజాయిషీగా, చిన్న పిల్లాడిలాగా, ఏవిటో చెప్పాను. నిజంగా వ్యవధివున్నా వొక్కనాటికీ ఈశ్వరికి నేను పంపను. అంతేగాక, ఈశ్వరిపెళ్ళి మా ఇంటిముందే జరిగినా నేను వెళ్ళను.

"అందరూ పాడేపాటే అది. ఇవాళ చూశాను, రేపునిశ్చయమైంది. ఎల్లుండి పెళ్ళాడాను. అటు తరువాత మా పెద్దాడు. ఆపైన మా పాప. పిల్లలెందరేమిటో ?" అని నవ్వింది.

ఈ ఈశ్వరి నాదైతే! నాకేడుపు వచ్చింది.

ఇంకా, అని ఏదో చెప్పబోతుంటే, "వచ్చేనెలలో ఆ శుభవార్త తెలుస్తుంది. మనమంతా పార్టీకై ఇప్పుడ్నుంచే రెడీగా వుందాము" అన్నాడు శ్రీపతి.

"గుడ్ న్యూస్, ఇంకా తల ఎత్తరేమండీ మీరు. ఎప్పుడూ తల ఎత్తని వీరులేనా మీరు" అని కిలకిల నవ్వింది ఈశ్వరి. ఆతరువాత మళ్ళీ మేం కలుసుకోలేదు.

నిన్న సాయంకాలం మళ్ళీ చూశాను. స్లీవ్స్ వున్నాయా లేవా అనిపించే పొట్టిజాకెట్ లో వీపు చాలాభాగం కనిపిస్తూవుంది. కొప్పు అందంగా చుట్టి అర్ధచంద్రాకారంగా పూలు తురిమింది. తుర్రున తూనీగలాగా, అటూ ఇటూ హడావిడిగా కలయతిరుగుతున్నది. ఆమెను చూడగానే నా కాళ్ళలో వొణుకూ, నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోవటం, నాలికమీద తడి ఆరిపోవటం, నీరసం లాంటిది రావటం. నేను పేపర్ చాలాబాగా రాశాననీ. విన్నవాళ్ళందరూ మెచ్చుకుంటారనీ, నిర్భయంగా నిస్సంకోచంగా ప్రశ్న

లన్నిటికీ సమాధానాలు చెపుదామనీ వచ్చిన నేను నీరుకారిపోయాను. మొట్ట మొదలే నేను చదవాలి. ఆ పేపరు కాస్తా గడగడ చదివేసి, వొంట్లో నీర సంగా వుందని అక్కడనుంచి రూమ్‌కు వచ్చేశాను. దారిలో నన్నుఅటకా యించి ఈశ్వరి కాఫీ, కిళ్ళీ, అవీ ఇప్పించింది. అతిథులందరికీ అవి అందించే ఏర్పాటు ఆమెదేమోమరి. "నా పేపర్ ఎలాగుంది ?" అన్నాను నేను ధైర్యం తెచ్చుకుని. దానికి సమాధానం చెప్పదు. అక్కడ వుమెన్స్ కాలేజీలో ఆమెకు లెక్చరర్ ఉద్యోగం ఇచ్చారుట. అందుకే తానూ కాన్ఫ రెన్స్‌కి వచ్చిందట. ఈ "మెస్సింగ్" వ్యవహారాలు చూసుకోవటంతో సతమతమైపోతూ వున్నదట. మళ్ళీ రూముకు వచ్చి, కొన్ని సంగతులు మాట్లాడతాను, అన్నది. నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. అక్కడ నుండి వచ్చి రూములో పడ్డాను.

వాస్తవవిషయాలన్నీ వదిలేసి, నా ఆలోచనలు ఊహలనాశ్రయించు కొని విహరిస్తాయి "ఈశ్వరి" ని చూచినప్పుడూ, తలచినప్పుడూ. ఈశ్వ రిని నేను పెళ్ళి చెసుకున్నాను. ఆమె సుకుమారంగా నా తలలోకి వేళ్ళు జొనిపి, భావగర్భితంగా పాటలు పాడుతూవుంటే ఆమె వొళ్ళో తల ఆన్చి ఆమె ముఖంలోకి తదేకంగా చూస్తూవుంటాను. నేనుకాలేజీకి వెళ్లేముందు సుకుమారమైన ఆ చేతులను చెంపకాన్చుకుని ముద్దుపెట్టుకుంటాను. ఆమె నా తలవంచి పెదాలమీద లేత ముద్దు పెడుతుంది. కాని యీ ఆలోచనలు నాకు సంతోషంకన్నా గాఢమైన దుఃఖాన్ని, భరించలేని అసంతృప్తినే కలగజేస్తాయి. ఆలోచనల కేదోవిధంగా అంతరాయం కలుగుతుంది. మళ్ళీ వాస్తవిక ప్రపంచంలోనికి వచ్చేస్తాను.

మధ్యాహ్నం భోజనాలదగ్గర ఈశ్వరి కన్పించలేదు. నాకు చాలా విసుగూ, అసహ్యమూ కలిగింది ఆమె ఉత్సాహోద్రేకాలు తలచుకొని. ప్రపంచంలో ఎంత అన్యాయమైనా జరగటానికి అవకాశముంది. అసలు

అన్యాయమే చేయనివాడెవరూ వుండనే వుండరు. ఈశ్వరికి ఉద్యోగం రావటమేమిటి ?

ఆమె అసలు సరిగ్గా చదువుకోనేలేదు. అథవా డిగ్రీ అయినా, పోనీ మంచిది సంపాదించిందా అంటే థర్డ్‌క్లాస్. ఆమెకెట్లా ఉద్యోగంవచ్చింది. సంఘంలో జరుగుతున్న కుహకాలూ, కుతంత్రాలూ, దుర్మార్గం తలచుకుంటే, చేతగానితనంతో తల బద్దలు కొట్టుకోవాలనిపిస్తుంది. ఆ ఉద్యోగం ఈశ్వరికి ఎలా వచ్చిందో, ఎందరిముందు వెకిలినవ్వులు నవ్విందో, ఎవరు యీమెను చూసి మతి పోగొట్టుకున్నారో_అన్న తలపువస్తే నాకు వొంటికి కారం రాచినట్లవుతుంది.

సాయంకాలం మళ్ళీ ఆవేపు వెళ్ళలేదు నేను. సీతాకోకచిలుకలాగా ఈశ్వరి సింగారించుకుని అటూ ఇటూ తిరుగుతూవుంటే చూడలేక, వీళ్ళందరి కంటపడకుండా, పోయి 'టీ' తాగిరావాలని వుంది. కాని ఎవరైనా చూస్తే బావుండదు. అడగనూ అడగవచ్చును. అందుకని బద్ధకంగా పడుకుని వుండిపోయాను. ఐదుగంటలకు 'సెషన్' అయిపోతుంది. తరువాత వో అరగంట ఆగి వెళ్ళవచ్చును. అనుకుంటూ వుండగా, నా గదితలుపు కొట్టారెవరో. బహుశా 'బాయ్' టీ తెచ్చాడేమోనని సంతోషంతో నేను తలుపు తెరచాను. 'టీ' తెచ్చినమాట నిజమే కాని, 'బాయ్' వెనకాలే ఈశ్వరి కూడా నిలబడివుండటం నాకు తొట్రుపాటు కలిగింది. నాలోని సంచలనాన్ని చిక్కబట్టుకుంటూ ఆమెను లోనికాహ్వానించాను. ఏ మాత్రమూ కొత్తా, బెరుకూ లేకుండా, ఆమె వెళ్ళి నా 'కాట్' మీద కూచుంది. నేను కొంచెం దూరంగా కుర్చీ లాక్కుని కూచుండిపోయాను. 'బాయ్' ఇద్దరికీ 'టీ' ఇచ్చాడు. తరువాత వెళ్ళిపోయాడు.

'ఈ పూట మీరెందుకావేపుకు రాలేదు?'

నేను కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. 'అక్కడ మీరు కనపడతారేమోనని'

ఈశ్వరి అందంగా నవ్వింది. 'నన్ను నువ్వు చూస్తుంటేనే నా ప్రాణానికి హాయిగా వుంటుంది.'

'అలా అనలేను నేను.'

ఈశ్వరి కొంచెం విచారంగా చూసింది.

'క్రితంసారి మనం 'మల్లికపెళ్ళి' నాటకంలో కలుసుకున్నాం. అబ్బాయా? అమ్మాయా మీకు.'

'అబ్బాయి.'

'నేనమ్మాయయి వుంటుందనుకున్నాను, సరే మీరే గొప్ప. పిహెచ్.డి. చేయలేదా?,

'ఇప్పుడవకాశం వుందని తెలిసింది. చేస్తున్నాను.'

'ఎందుకు మీరెప్పుడూ ఏదో ఆలోచనలతో, దేన్నో వెతుక్కుంటున్నట్టూ వుంటారు'....

'.... ....'

'ఉత్సాహంగా వుండరు.'

నాక్కొంచెం చమత్కారంగా మాట్లాడాలనిపించింది. అదీ కాక ఈశ్వరితో ఇంత చనువుగా, ఇంత దగ్గరగా, మళ్ళా మాట్లాడే అవకాశం వుంటుందో, వుండదో నాకు. నా మనస్సూ ఆర్ద్రమై పోయింది. ప్రయోజనం వున్నా లేకపోయినా, నాకు ఈశ్వరిపట్ల ఎంత అనురాగమున్నదో ఆమెకు చెప్పాలి. లేకపోతే ఆమె తెలుసుకునే అవకాశం వుండదు.

ఇట్లా ఉపోద్ఘాతం మొదలెట్టాను.

'లోకంలో ప్రతివ్యక్తీకూడా వొకతల్లికడుపున పుట్టవలసి వుండటం ఎంత యదార్థమో, ఎంత అగత్యమో, అట్లానే ముప్ఫయ్యేళ్ళ వయస్సున్న యువకుడికి ఒక ప్రేమకథ అంటూ వుండటం కూడా తప్పదు. అలాంటి దేదో అని ఎందుకనుకోరాదు ?'

ఈశ్వరి ఉలిక్కిపడి చూసింది. తాను నమ్మలేనుగాక నమ్మలేను అన్నట్లు వింతగా మొహం పెట్టింది. నేను చెప్పదలచుకుందేదో చెప్పదామనే గట్టి నిర్ణయానికే వచ్చాను. మళ్ళీ నాకీ అవకాశమైనా కలుగుతుందో కలగదో.

'ఇంకా ఏం ప్రేమకథ. మీకు పెళ్ళైంది, బాబుకూడా పుట్టాడు. అందుకని నీరసంగా వుంటారా ?' అని యీసడింపుగా నవ్వింది.

'నవ్వవొద్దు.'

'నవ్వనులెండి. పోనీ జాలిపడుతున్నాను. చెప్పండి.' అని బుంగమూతి పెట్టింది.

'నేను చిన్నప్పటినుండీ చాలా భయస్థుణ్ణి. అందుకని చాలా చైతన్యం వుండి, ఉత్సాహోద్రేకాలుకల అమ్మాయి భాగస్వామిగా వుండాలని కోరుకుంటూ వుండేవాణ్ణి. కాని ఆ అమ్మాయిని చేసుకోలేకపోయాను'

'నాకు నమ్మకంలేదు, కనీసం ఆ అమ్మాయికి యీ విషయం తెలిసైనా వుండదు. మీరా అమ్మాయితో మాట్లాడైనా వుండరు'

'నన్ను క్షమించండి. నేను చేసుకోవాలనుకున్నది మీ.... నిన్నే'

ఈశ్వరి రెప్పలల్లార్చి విచిత్రంగా చూసింది. అలవోకగా నవ్వేసింది.

'ఒకవేళ నేను మీతో, ధైర్యం చేసి, సమయం చూసీ, బలమంతా కూడగట్టుకుని చెప్పినా, ఇట్లానే నవ్వేసివుండే దానివనే, నే నెప్పుడూ నీముందీమాట తేలేకపోయాను,

ఈశ్వరిగొంతులో ఏదో విచిత్రమైన మార్పు వచ్చింది.

చూపులను పక్కకు తిప్పుకుని 'ఒక్కటి మాత్రం నిజం చెప్పండి, ఇక నేను మిమ్మల్ని యేమీ అడగను.'

'అంటే యీ చెప్పింది నిజంకాదనా! నేనాశించినట్లే నా జీవితంలో జరిగివుంటే ఎంత బావుండేదో ! నేను నిజం చెపుతున్నాను ఈశ్వరీ. త్రికరణశుద్ధిగా చెపుతున్నాను. నీకు తెలీదు. నిన్నురోజూ వోసారి చూడటమే నాకు జీవిత సాఫల్యంగా వుండేది ఆ రోజుల్లో. ఓ సారెందుకో ఫైనలియర్‌లో నువ్వు వారంరోజులు కాలేజీకి రాలేదు. మీ ఇంటిముందు కిళ్ళీబండి పక్కనే నిలుచుని ఆ వారం రోజులూ మూడు గంటలసేపు తచ్చాట్లాడేవాణ్ణి. నీ గురించి అసహ్యమైన విషయాలు, వీళ్ళూ, వాళ్ళూ మాట్లాడుతూ వుంటే, తల పగులకొట్టుకునో, గుక్కెడు విషం తీసుకునో చచ్చిపోవాలనిపించేది. రెండేళ్ళలో మేథమెటిక్స్ కంటే నిన్నే ఎక్కువ ఆరాధించాను నేను, కాని నేను పిరికివాణ్ణి. ఒకవేళ చేసుకునివుంటే ఎట్లావుండేదో కాని, అప్పటి నీచైతన్యోత్సాహాలకు, స్థాయికి నేను సమీపించలేనన్న భయంతో, వాయివిడిచి, పోనీ, ఏమయితే అదే అవుతుందన్న నిబ్బరంతోనైనా చెప్పలేకపోయాను నిజం చెప్తున్నాను ఈశ్వరీ! జీవితంలో ఎక్కడ ఏదిచూసి, నాకు ఆనందం కలిగినా, అసూయ కలిగినా ఆర్ద్రతకలిగినా, నీవే గుర్తువస్తావు. ఇప్పుడీ మాటలు చెప్పి ఏమీ ప్రయోజనం లేదు.'

ఈశ్వరి కళ్ళు తడికాగలవని నా ఊహకైనా అందని విషయమే.

మేము ఇట్లానే అడ్డదిడ్డంగా మాట్లాడుకున్నాము.

చీకటి ఎప్పుడుపడిందో తెలీదు.

వెళుతూ వెళుతూ నాచేతిని ప్రేమగా తనచేతిలోకి తీసుకుని, సున్నితంగా నొక్కింది ఈశ్వరి.

'ఈసారి మీ ఊరొచ్చి మీ శ్రీమతిని బాబునూ చూస్తాను.'

'తప్పకుండా' అన్నాను. పొడిగా వున్నాయా మాటలు.

వెనక్కి తిరిగి చూసింది వెళుతూ.

ఆ కళ్ళు వుజ్జ్వలంగా వున్నాయి.

మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వచ్చింది ఏదో మరచిపోయినదానిలా.

ఒక్కనిమిషం మౌనంగా నిల్చుంది.

మళ్ళీ వెళుతూ; రేపు ఊరెళ్ళిపోయే ముందు మా ఇంటికోసారి రాకూడదా, అన్నది. నేను మాట్లాడలేదు. ఈశ్వరి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రంతా నాకు నిద్రపట్టలేదు.

ఈశ్వరిని తలచుకొని ఎందుకో చాలా చాలా జాలి కల్గింది.

విచిత్రమే కాకుండా అపహాస్యమైన సంగతి.

'నా గురించి ఎవరు జాలిపడేటట్లు?'